

Arrest

nr. 94 944 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat B. BEHEYDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische Iraakees, geboren op 20 juni 1980 in Bagdad in Irak. U hebt heel uw leven met uw ouders en uw zus in Al-Khales, een overwegend sjiitische plaats, gewoond. U bent soennitisch moslim. U bent in 2003 getrouwd met (M.K.N.). Samen hebben jullie drie dochters.

U verklaart dat u in de periode 2005 – 2007, via de bedrijven MAM en Al-Shemary, voor de Amerikanen werkte als onderhoudsmanager. In 2007 zijn sjiitische milities dan uw huis binnengevallen

en hebben ze uw echtgenote proberen te verkrachten. Zij bedreigden u en eisten dat u uw werk voor de Amerikanen zou stopzetten. U zag zich hierdoor genoodzaakt om dit werk op te geven.

Op 1 mei 2010 begon u te werken als leerkracht in een basisschool in het district Al-Adaim. Op een dag leerde u op weg naar uw werk twee personen kennen, (F.N.) en (A.A.S.). U raakte met hen bevriend en leerde op etentjes bij hen thuis nog meer mensen van hun vriendengroep kennen.

In november 2011 vroegen uw nieuwe vrienden u om informatie in te winnen over vier prominente personen uit de wijk waar u woonde in Al-Khales. U moest ook twee van deze mensen, met als smoes dat u ze zou trakteren op koffie, meenemen in uw auto om ze aan hen uit te leveren. U zei dat u dat zou doen maar was dat niet van plan. Intussen vermoedde u dat de mensen met wie u bevriend was geraakt leden waren van Al-Qaeda. Ze dreigden u bovendien te vermoorden als u niet met hen meewerkte.

Op 1 december 2011 was er een explosie in Al-Khales. De leden van Al-Qaeda dreigden dat, als u niet met hen meewerkte en informatie doorspeelde, zij ervoor zouden zorgen dat mensen zouden denken dat u achter de aanslag zat. Daardoor zouden de mensen van Al-Khales zelf met u willen afrekenen.

Op 5 december 2011 kwam uw vader niet thuis van zijn werk. U vermoedde dat uw vader ontvoerd was en nam contact op met (F.N.). Deze zei u dat u hetzelfde lot als uw vader stond te wachten als u niet met hen meewerkte. Dezelfde dag nog verliet u uw huis in Al-Khales. U bracht uw moeder, uw zus, uw vrouw en uw dochters naar een nicht van uw moeder in Bagdad, waar zij tot op heden verblijven.

Deze problemen deden u Irak verlaten. Op 20 december 2011 vertrok u vanuit Bagdad naar Kirkuk, van waar u na twee dagen doorreisde naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u naar België. U kwam aan op 15 januari 2012. De dag erna vroeg u asiel aan.

U verklaart daarnaast dat u biseksueel bent. Tussen 1995 en 2011 hebt u drie relaties gehad met mannen. U hield deze relatie steeds verborgen voor uw omgeving. Niemand van uw familie is hiervan op de hoogte.

U vreest, omwille van uw weigering tot samenwerking met hen, vermoord te worden door Al-Qaeda bij een terugkeer naar Irak. U vreest bij terugkeer naar Irak verder vervolging uit diverse hoeken omwille van uw seksuele geaardheid, moest deze bekend raken.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 23 september 2010, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 1 augustus 1996 en hernieuwd op 5 maart 2008, uw lerarenkaart, geldig van 1 juni 2010 tot 31 december 2012, een kopie van uw huwelijksakte, afgegeven op 9 februari 2003, een kopie van uw aanstelling als leerkracht met bijlage, onleesbare datum, een kopie van uw loonsverhoging met bijlage, afgegeven op 10 februari 2011 of op 10 april 2011 (slecht leesbaar), en een kopie van een salarisstrookje, zonder datum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Meer specifiek hebt u het CGVS niet overtuigd van uw homo- of biseksuele geaardheid in het algemeen en van uw homoseksuele relaties in het bijzonder. Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw leven bedreigd werd door leden van Al-Qaeda.

Allereerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondergraven door het feit dat u één van de kernelementen van uw asielaanvraag, die u aanhaalde in de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens uw gehoor bij het CGVS ontkent. U verklaarde bij de DVZ immers expliciet dat u twee dagen na de aanslagen van 1 december 2011 in Al-Khales gecontacteerd werd door het Mehdileger met de vraag met hen samen te werken. Hiernaar gevraagd tijdens uw gehoor op het CGVS ontkent u dit ten stelligste. U verklaart dat het Al-Qaeda was die u contacteerde na de aanslag en dat het de vier door Al-Qaeda geïdentificeerde personen waren die banden hadden met het Mehdileger (CGVS p.24). Hoewel u tijdens uw gehoor bij het CGVS inderdaad al had verklaard dat het Al-Qaeda was die u had gecontacteerd na de aanslag met de bedreiging de schuld op u te steken (CGVS, p.21) is het niet aannemelijk dat het hier om een vergissing in de vragenlijst gaat. In de vragenlijst heeft u immers duidelijk gesteld dat het Mehdileger u naar aanleiding van de aanslag contacteerde om uw medewerking te vragen tegen de regio van al-ezem (al-Adaim, waar u was tewerkgesteld) waar Al-Qaeda zich schuilhield. U zou deze medewerking hebben geweigerd en daarom beschuldigd zijn van samenwerking met al-Qaeda. Deze verklaringen laten aan duidelijkheid niets te wensen over en er kan daarom niet worden aangenomen dat het om een vergissing gaat. Gezien evenmin kan worden aangenomen dat u zulk een kernelement van uw asielaanvraag, indien waar gebeurd,

simpelweg zou zijn vergeten, moet worden geconcludeerd dat u bij de DVZ heeft gelogen over het plaatsvinden ervan.

Voor wat uw problemen met Al-Qaeda betreft, moet ook gesteld worden dat er problemen rijzen in verband met de geloofwaardigheid van uw relaas hieromtrent.

Allereerst komt het weinig plausibel over dat Al-Qaeda u nodig zouden hebben om aan informatie te raken. U verklaart zelf dat het voor hen niet moeilijk zou zijn om de geïdентificeerde personen te traceren. Gevraagd waarom zij dan niet zelf de geïdентificeerde informatie zouden verzamelen, verklaart u dat zij een intern conflict in het dorp wilden creëren. Daarmee bedoelt u dat zij het sektarisch geweld in Al-Khales zouden willen doen opflakkeren (CGVS p.22). Met dit antwoord hebt u echter nog niet aannemelijk gemaakt waarom uw informatie onontbeerlijk zou zijn. Immers, ook door als soennitische groepering een aanslag te plegen in een overwegend sjiietische plaats als Al-Khales kan hun doel bereikt worden. Uw opmerking in dit kader dat zij aanslagen altijd konden plegen omdat ze niet gericht zijn en dat zij specifieke informatie wilden over vier belangrijke personen (CGVS p.24), verklaart nog steeds niet waarom zij u als tussenschakel zouden gebruiken terwijl zij volgens uw zeggen zelf gemakkelijk aan die informatie konden geraken (CGVS p.22).

Verder verklaart u dat de mensen met wie u kennismakte u in november 2011 vroegen om informatie te verzamelen over vier personen uit Al-Khales. Dat gebeurde tijdens een gesprek op straat. U verklaart dat u een briefje kreeg met de namen van de personen over wie u informatie moest inwinnen (CGVS p.21). Het is weinig waarschijnlijk dat, indien leden van Al-Qaeda u zouden willen vragen informatie in te winnen over bepaalde personen zij dit gewoon op straat zouden doen en niet in de beslotenheid van hun huis waar u, zoals u zelf beweert, verschillende keren werd uitgenodigd (CGVS p.18).

Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt waarom u tijdens dat gesprek op straat zonder enige discussie gezegd hebt dat u inderdaad deze informatie zou verzamelen. U verklaart dat u ter plaatse elke vorm van confrontatie wilde vermijden en dat u enkel weg van daar wilde gaan (CGVS p.22). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt waarom u op dat moment niet tegen deze personen kon zeggen dat u niet wilde meewerken. U was immers bevriend met deze mensen.

Over het gesprek op straat waarbij u een briefje met de namen kreeg, verklaart u bovendien eerst dat u op dat moment nog niet wist waarvoor de informatie die u moest verzamelen zou moeten dienen (CGVS p.21). Gevraagd wanneer u dat dan wel te weten kwam zei u eerst dat u het zich niet kon herinneren en wijzigt dan plots uw verklaring door te zeggen dat u op het moment dat u het briefje kreeg ook de informatie kreeg wat er met de mensen over wie u gegevens moest verzamelen zou gebeuren. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u op dat moment nog niet wist wat de bedoeling was, verklaart u dat u nadat u het briefje had ontvangen bijkomende informatie kreeg (CGVS p.22). Met deze opmerking slaagt u er echter niet in de bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren.

Het komt daarbij incoherent over dat Al-Qaeda u enerzijds de opdracht zou geven informatie te verzamelen over het gaan en staan van de desbetreffende personen terwijl zij anderzijds de taak om deze personen mee te lokken in uw auto en ze aan hen over te leveren rechtstreeks aan u zouden toevertrouwen (CGVS, p.22). Het komt ook inconsistent over dat, indien deze personen een doelwit waren van Al-Qaeda, u nog zou moeten uitvissen welke functie zij eigenlijk hadden (CGVS, p.22).

Wat betreft uw bewering dat de leden Al-Qaeda, na de aanslag in Al-Khales, met u contact opnamen en dreigden dat, als u niet met hen meewerkte en informatie doorspeelde, zij ervoor zouden zorgen dat mensen zouden denken dat u achter de aanslag zat moet weerom worden vastgesteld dat dit weinig plausibel overkomt (CGVS, p.20). Door dat te doen zouden zij zichzelf immers onmiddellijk ook blootstellen aan vervolging. U kende immers hun namen en hun woonplaats (CGVS, p.18-19).

Ook aan uw verklaringen over de ontvoering van uw vader omwille van uw problemen met Al-Qaeda (CGVS p.21, p.25), kan geen geloof gehecht worden. Gezien aan uw probleem met Al-Qaeda om bovenstaande redenen geen geloof kan worden gehecht, kan ook de ontvoering van uw vader niet als waar worden aangenomen.

U spreekt zichzelf trouwens tegen wanneer het gaat over de datum wanneer uw vader ontvoerd zou zijn. Dezelfde dag nog zou u uw familieleden naar Bagdad hebben gebracht. Aanvankelijk beweert u dat uw vader op 5 januari 2012 verdween (CGVS, p.5). Wanneer u gevraagd wordt of u zeker bent van die datum, bevestigt u dat. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gesteld had dat uw vader op 5 december 2011 verdween, verklaart u dat u zich op de DVZ wellicht vergist had, aangezien u toen vermoeid was (CGVS p.5). Later tijdens het gehoor beweert u echter dat u op 20 december 2011 al uit uw woonplaats naar Kirkuk bent vertrokken en van daaruit verder reisde naar Turkije. Geconfronteerd met het feit dat u dan onmogelijk op 5 januari 2012 uw familie naar Bagdad kan hebben gebracht, verklaart u dat u zich vergist heeft, dat uw vader inderdaad op 5 december werd ontvoerd en dat u diezelfde dag uw familie naar Bagdad had gebracht (CGVS p.17). U verklaart deze verwarring door te stellen dat u veel data in uw hoofd heeft en

dat u zich dat allemaal niet nauwkeurig kan herinneren (CGVS, p.17). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Er werd u immers onmiddellijk bij het vaststellen van de discrepantie de kans geboden deze recht te zetten (CGVS, p.5).

Wat betreft uw seksuele geaardheid werd eveneens vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn over de geloofwaardigheid ervan.

Zo spreekt u zichzelf tegen in uw verklaringen over de relaties die u met mannen zou gehad hebben. Aanvankelijk verklaart u dat dit enkel seksuele relaties waren, geen liefdesrelaties (CGVS p.8). Wanneer u kort daarna bevraagd wordt over uw eerste relatie met een man, (M.), verklaart u echter dat u en hij verliefd op elkaar waren en dat jullie met elkaar zouden zijn getrouwd als dat mogelijk was geweest in Irak (CGVS p.11). Het ontstaan van uw relatie met deze (M.) komt onaannemelijk over. Zo zou u hem voor het eerst ontmoet hebben in een café van de universiteit in de Palestijnstraat. Hij zou u een drankje hebben aangeboden. (M.) zou u bij deze eerste ontmoeting verteld hebben dat hij graag seks had met mannen (CGVS p.8). Het is niet plausibel dat iemand, in een homofob land als Irak bij een eerste ontmoeting met iemand in een openbare plaats als een café, vrijelijk over zijn homoseksuele geaardheid zou praten. Hiermee geconfronteerd beweert u dat het een erg open gesprek was, en dat er niemand u kon af luisteren. U beaamt echter dat dit zeer gevaarlijk was (CGVS p.8-9). Uw antwoord dat het een open gesprek was, maakt het echter niet minder waarschijnlijk dat een man die u pas leerde kennen u vertelde dat hij plezier had in seks met andere mannen.

Het volgende element in uw relaas is evenmin plausibel. Zo verklaart u dat u voordat u met (M.) iets begon, nooit eerder seks had gehad met een man. Wanneer u gevraagd wordt wat jullie hebben gedaan de eerste keer dat u bij deze (M.) thuis kwam, antwoordt u dat jullie seks hadden. Het is echter weinig aannemelijk dat indien u nooit eerder seks had met een man en indien u deze persoon een week eerder voor het eerst gezien had, meteen seks met hem zou hebben. Gevraagd of dat het eerste was wat jullie deden toen jullie binnen waren, vertelt u weliswaar dat jullie eerst iets gedronken hebben. U wijt uw eerdere antwoord aan de formulering van de vraag, die volgens u duidelijk gericht was op het seksuele contact (CGVS p.11). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat de vraag "Die eerste keer dat u bij (M.) thuis was, wat hebben jullie toen gedaan?" niet gericht was op de seksuele contacten.

Ook uw verhaal over hoe de moeder van (M.) zou hebben ontdekt dat u een relatie had met haar zoon en de gevolgen daarvan, zijn weinig plausibel. Zo verklaart u allereerst dat de zus van (M.) op de hoogte was van de relatie. (M.) zou zich tegenover haar versproken hebben. Gevraagd naar meer details, blijkt echter dat hij haar opzettelijk verteld heeft over de relatie (CGVS p.11). Deze zus zou aan de moeder verteld hebben over jullie relatie omdat (M.) haar had geslagen toen hij te weten was gekomen dat zij een vriend had. U verklaart broer en zus elkaar chanteerden met de informatie over de relatie van de andere. Geconfronteerd dat juist dan de geheimen goed bewaard zouden moeten blijven, zegt u dat de zus het toch aan de moeder verklapt had omdat ze geslagen werd door haar broer (CGVS p.13). Dit is echter een bevreemdend verhaal. Ook uw opmerking dat (M.) vanaf het moment dat de moeder op de hoogte was van de relatie, steeds bij zijn moeder moest blijven, zelfs als zij naar haar werk ging (CGVS p.12), komt weinig aannemelijk over.

Ook in verband met de ontdekking van uw eigen biseksualiteit zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan op de helling zetten. Wanneer u gevraagd werd hoe u er voor u zelf was achter gekomen dat u biseksueel was, zegt u dat u veel plezier had in seks met mannen en dat u dat zou willen voortzetten. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u seks had met mannen en met vrouwen vòòrdat u de ontdekking deed dat u zich tot beide geslachten aangetrokken voelde. Aldus gevraagd naar het moment dat u beseftte dat u verliefd kon worden op mannen en dat u interesse had in seks met mannen, verklaart u dat dat was tijdens uw gesprek met (M.). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat u al eerder verliefd was geweest op mannen, namelijk vanaf 1995 (terwijl u uw relatie met (M.) in 2000 situeert), ontkent u dat. U beweert dat het veeleer momenten van aantrekkingskracht waren. Gevraagd naar hoe u zich voelde toen u beseftte dat u zich aangetrokken voelde tot een man, verklaart u dat een acute seksuele lust ervoer (CGVS p.8, p.13-14). Zelfs in een open maatschappij is zich bewust worden van het feit dat men qua seksuele geaardheid tot een minderheid behoort een moeilijk moment vol onbehagen en vragen. Het is dus zeer moeilijk aan te nemen dat een dergelijke bewustwording, in een maatschappij die gekant is tegen homoseksualiteit zoals de Iraakse, zonder enige vraag of twijfel zou voorbijgaan. U daarentegen verklaart dat u een innerlijke rust en zelfzekerheid ervoer, en dat u kon genieten van deze persoonlijke vrijheid. Pas wanneer erop gewezen wordt dat u in een homofob land leefde, spreekt u van angst (CGVS p.13-14). Dat komt echter niet geloofwaardig over.

Verder blijkt dat u niet op de hoogte bent van de wetgeving over homoseksualiteit in Irak. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, wil u spreken over de wetten van de stammen in Irak. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt naar de staatswetgeving, geeft u toe dat u daarover niet op de hoogte bent. Van iemand die echter als in 1995 zijn biseksuele geaardheid zou hebben ontdekt, mag echter verwacht

worden dat die beter op de hoogte zou zijn van de relevante wetgeving in zijn land. Ook van de Belgische wetgeving over homo- en biseksualiteit bent u niet op de hoogte. U verklaart dat u daar geen idee van heeft. Later zegt u wel dat u vermoedt dat homoseksuelen in België een speciale behandeling krijgen in die zin dat ze dezelfde rechten hebben als heteroseksuelen (CGVS p.15-16).

De geloofwaardigheidsproblemen met uw seksuele geaardheid worden nog versterkt door het feit dat u aan het begin van uw gehoor op het CGVS verklaart meermaals bedreigd te zijn geweest, juist omwille van uw homoseksuele relaties (CGVS p.8). Aan het einde van het gehoor zegt u echter dat u nooit problemen hebt ondervonden omwille van uw homo- of biseksualiteit (CGVS p.25).

Ook het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets hebt gezegd over uw seksuele geaardheid en de homoseksuele relaties die u zou hebben gehad, pleit niet in uw voordeel voor de geloofwaardigheid ervan. Uw verklaring dat u een beetje verlegen was hierover, staat niet alleen haaks op uw gevoel van innerlijke rust en zelfzekerheid dat u zou hebben gehad toen u besepte dat u biseksueel was, maar ook op het gemak waarmee u in zeer expliciete bewoordingen over uw seksuele beleving spreekt tijdens het gehoor op het CGVS (CGSV p.7, p.9, P.11, p.13). Uw bijkomende opmerking dat andere Irakezen u hadden aangeraden dergelijke informatie te bewaren tot op het tweede gehoor (CGVS p.7, doet bovendien vermoeden dat u de tip heeft gekregen u als homo- of biseksueel voor te doen.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen seksuele geaardheid en de door u ingeroepen bedreiging niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft het incident vijf jaar geleden waarbij onbekenden uw huis zouden binnen zijn gevallen en eisten dat u met uw werk voor de Amerikanen stopte, moet gesteld worden dat deze gebeurtenis op zich niet volstaat om anno 2012 nog een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rechtvaardigen. U koppelt deze gebeurtenis immers aan uw werk bij de firma's MAM en Al-Shemary, waar u zou hebben samengewerkt met Amerikanen en verklaart dat u sindsdien gestopt bent met dat werk (CGVS p.18). U bleef daarna op dezelfde plaats wonen (CGVS, p.7) en kende omwille van uw toenmalig werk voor de Amerikanen geen verdere problemen. Er zijn dus goede redenen om aan te nemen dat u anno 2012 niet opnieuw problemen zal krijgen omwille van deze gebeurtenis.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Diyala merkbaar verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Diyala en Salahaddin zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala en Salahaddin.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Diyala is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Diyala

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Diyala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de kopie van uw huwelijksakte ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, dewelke in deze niet ter discussie staan. Uw lerarenkaart, de kopie van uw aanstelling als leerkracht met bijlage, de kopie van uw loonsverhoging met bijlage, en de kopie van een salarisstrookje ondersteunen uw verklaringen over uw professionele activiteiten, die hier evenmin betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker merkt voorafgaandelijk op dat verschillen tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) louter te verklaren zijn door culturele verschillen en door de stresssituatie waarin hij zich bevond bij aankomst in België. Tevens vestigt hij er de aandacht op dat zijn identiteit niet wordt betwist.

Omtrent zijn verklaringen over Al Qaeda (AQI) en het Mehdi-leger (JAM) stelt verzoeker dat het feit dat zijn verklaring bij het CGVS licht afwijkt van zijn verklaring bij de DVZ niet automatisch inhoudt dat hij liegt. Een vergissing in datum is gelet op de culturele verschillen veel voorkomend en hij was moe toen hij deze verklaring aflegde. Het is volgens verzoeker de taak van het CGVS om zijn verklaringen te onderzoeken op hun echtheid, eerder dan louter te stellen dat er sprake is van een discrepantie.

Het CGVS verliest, daar waar het stelt dat het weinig plausibel is dat AQI hem verzocht om informatie, volgens verzoeker uit het oog dat het binnen organisaties als AQI vaak voorkomt dat men personen eerst test op betrouwbaarheid vooraleer deze worden toegelaten tot de organisatie. Verzoeker maakt de vergelijking met de witte brigades tijdens WO II.

Inzake het plaatsvinden van het gesprek op straat betoogt verzoeker dat er een verschil is van straat tot straat en dat het niet zo is dat de feiten niet plaatsvonden omdat deze niet overeenstemmen met het idee van het CGVS. Het staat het CGVS vrij om verzoekers versie te ontkrachten middels objectief bewijsmateriaal en vermoedens zijn niet voldoende om het verhaal in twijfel te trekken.

De visie van het CGVS over het tijdstip waarop hij de informatie verkreeg over het briefje met namen is volgens verzoeker ingegeven door de zoektocht naar elementen om het verhaal te ontkrachten. Hij stelt dat het CGVS op zoek is naar een stok om te slaan in plaats van naar werkelijke feiten.

Ook de bewering dat het niet plausibel is dat verzoeker zou worden beschuldigd van de aanslagen is voor discussie vatbaar. De vraag rijst in hoeverre de bevolking op de hoogte was van de soennitische achtergrond van verzoekers vrienden van AQI en de kans dat verzoekers woord zou opwegen tegen dit van een hele groep personen is nihil.

Aangaande de datum van de ontvoering van zijn vader verwijst verzoeker naar hetgeen reeds hoger werd uiteengezet en herhaalt hij dat een vergissing in datum geen leugen inhoudt, zeker niet gelet op de culturele verschillen.

Verzoeker voert aan dat het gemakkelijk is om zijn verklaringen over zijn geaardheid in twijfel te trekken zonder hiervoor enig objectief bewijs te geven. Een seksuele voorkeur kan niet makkelijk worden bewezen. Het CGVS trekt zijn verklaringen in twijfel louter omdat deze niet plausibel zijn, zonder enige vorm van objectief tegenbewijs.

Verzoeker stelt dat het verschil tussen liefde en een louter seksuele relatie moeilijk is zodat het evident is dat beide elementen soms wat door elkaar lopen.

Omtrent het gesprek tussen hem en M. benadrukt verzoeker dat zij beide universitair waren. De homofobe visie van lagere bevolkingsklassen is niet noodzakelijk degene van hogeschoolden. Dat onder universiteiten wel gevaarlijke elementen worden besproken is niet uitzonderlijk.

Ook dat er sprake was van een eerste seksueel contact bij de eerste afspraak is niet abnormaal, zelfs in een homofobe maatschappij. Het CGVS oordeelt opnieuw louter op basis van een vermoeden.

Aangaande zijn gevoel over zijn geaardheid, stelt verzoeker vast dat het CGVS uitgaat van premissen zonder te kunnen aantonen dat deze toepassing kennen op zijn situatie. Dit is niet mogelijk daar het een gevoelssituatie betreft, waaromtrent het CGVS, dat geen psycholoog is, haar eigen opinie als de waarheid voorstelt.

Tot slot meent verzoeker dat er geen sprake is van een veilige situatie in Irak. Het is een algemeen bekend feit dat er nog om de haverklap aanslagen plaatsvinden. Zelfs het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Diyala nog problematisch is.

Verzoeker concludeert dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en dat hem minstens subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2.1. Daar waar verzoeker stelt dat het vrij staat aan het CGVS om zijn relaas te ontcrachten middels objectief bewijsmateriaal doch dat het CGVS dit objectief tegenbewijs niet levert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in wezen een omkering van de bewijslast betracht. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden motivering omtrent het incident dat in 2007 plaatsvond niet betwist. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Gezien verzoeker sedert dit incident stopte met de werkzaamheden die hiertoe de aanleiding zouden hebben gevormd, op dezelfde plaats bleef wonen en omwille van dit incident en deze werkzaamheden geen problemen meer kende, kan niet worden aangenomen dat hij hierdoor bij een terugkeer naar zijn land van herkomst op heden problemen zou kennen.

Verzoeker betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren zijn door culturele verschillen, door de stresssituatie waarin hij zich bevond bij aankomst in België en doordat hij moe was bij de DVZ. De aangevoerde stresssituatie en vermoeidheid kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet verklaren. Deze verklaring doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze de kern van het asielrelaas raken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in zijn geheugen te

zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn om deze op gedetailleerde, precieze en consistente wijze uiteen te zetten. Hoe en op welke wijze culturele verschillen de gedane vaststellingen zouden kunnen verklaren wordt door verzoeker in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien. De louter algemene allusie op deze verschillen kan geenszins volstaan om de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing aangehaalde frappant tegenstrijdige verklaringen omtrent één van de kernelementen van zijn asielrelaas, met name de betrokkenheid van en zijn vrees jegens JAM, ten onrechte af te doen als "*licht afwijkend*". In de 'vragenlijst' gaf verzoeker aan dat hij, na eerder te zijn gevraagd om samen te werken met AQI, twee dagen na de explosies van 1 december 2011 een vraag tot samenwerking ontving van leden van JAM, en dit om met hen samen te werken tegen de regio Al Ezem waar AQI zich schuilhield. Hij stelde daarnaast dat hij omdat hij ook deze samenwerking weigerde door JAM werd beschuldigd van samenwerking met AQI. Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien ondertekende verzoeker deze uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij bevestigde dat zij overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 10, p.3). Bij het CGVS ontkende verzoeker de voormelde, nochtans duidelijke verklaringen en stelde hij dat het AQI was dat hem bedreigde na de aanslagen (administratief dossier, stuk 4, p.24). Dat hij zich dermate tegenspreekt omtrent een cruciaal element in zijn asielrelaas ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Inzake de vraag tot samenwerking door AQI is het daarenboven niet plausibel dat de leden van AQI verzoeker gewoon op straat zouden hebben gevraagd om informatie voor hen te vergaren (*ibid.*, p.22). Verzoekers verklaring dat de ene straat de andere niet is doet aan deze vaststelling geen afbreuk aangezien hij aangaf dat hij met deze leden van AQI bevriend was en verschillende keren bij hen thuis werd uitgenodigd, zodat zij dit gemakkelijk hadden kunnen doen in de beslotenheid van hun eigen woning in plaats van op een openbare plaats. Gelet op deze vriendschap maakt verzoeker evenmin aannemelijk waarom hij tijdens het gesprek op straat zonder enige discussie zei dat hij de gevraagde informatie zou verzamelen (*ibid.*, p.21-22). Voorts is het incoherent dat de leden van AQI aan verzoeker enerzijds de opdracht zouden geven om informatie te verzamelen over de personen in kwestie terwijl zij hem anderzijds rechtstreeks de taak zouden toevertrouwen om deze personen mee te lokken en aan hen over te dragen. Tevens is het niet consistent dat verzoeker, indien deze personen reeds het doelwit vormden van AQI, nog zou moeten uitvissen welke functie zij eigenlijk hadden (*ibid.*, p.22). Verzoeker slaagde er blijkens de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen daarenboven niet in om een aannemelijke verklaring te bieden voor het gegeven dat AQI net hem zou nodig hebben om aan informatie te geraken over de door hen geïdende personen, en dit gelet op zijn eigen verklaring dat het voor AQI niet moeilijk was deze personen zelf te traceren (*ibid.*, p.22-24). Waar hij in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat AQI hem zag als potentieel lid en hem wenste te testen, dient te worden opgemerkt dat dit een gekunstelde *post factum* verklaring betreft. Verzoeker gaf deze verklaring immers niet wanneer bij het CGVS werd gevraagd waarom hij dacht dat hij werd aangesproken door AQI.

Verzoeker legde blijkens de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande zowel het ogenblik waarop hij vernam waarvoor de informatie zou dienen die hij moest verzamelen voor AQI als de datum waarop zijn vader in het kader van zijn problemen zou zijn ontvoerd, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt. De aangevoerde culturele verschillen, stresssituatie en vermoeidheid kunnen, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, deze vaststellingen niet ontkrachten.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met AQI en/of JAM.

Dat verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid aanleiding zou geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, kan evenmin worden aangenomen.

Indien verzoeker daadwerkelijk biseksueel was en ingevolge hiervan enige vrees voor vervolging zou koesteren, kon immers vooreerst redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan enige melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst van het CGVS. De door verzoeker bij het CGVS aangevoerde initiële verlegenheid, staat, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet enkel haaks op het gevoel van innerlijke rust en zelfzekerheid dat hij zou hebben gehad toen hij beseftte dat hij biseksueel was, doch kan tevens niet worden gerijmd met het gemak waarmee hij tijdens het gehoor bij het CGVS in zeer expliciete bewoordingen sprak over zijn seksuele beleving. Hoe dan ook kan noch deze verlegenheid, noch de opmerking dat andere Irakezen hem aanraadden zijn geaardheid slechts tijdens

het gehoor te kennen te geven verklaren waarom verzoeker deze niet aanhaalde in de vragenlijst. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker essentiële elementen als een biseksuele geaardheid en het bestaan van een vrees voor vervolging omwille van deze geaardheid zou hebben vermeld in de vragenlijst, hetgeen hij echter naliet te doen (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst).

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande eventuele problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend naar aanleiding van zijn beweerde geaardheid, daar waar hij aanvankelijk verklaarde omwille van zijn homoseksuele relaties meermaals bedreigd te zijn geweest om later tijdens het gehoor aan te geven dat hij omwille van zijn geaardheid nooit problemen heeft ondervonden.

Bovendien was verzoeker, zo blijkt uit de verklaringen die worden aangehaald in de bestreden beslissing, niet op de hoogte van de wetgeving over homoseksualiteit in zijn land van herkomst en bleek hij evenmin op de hoogte te zijn van de Belgische wetgeving inzake homo- en biseksualiteit. Nochtans kan worden aangenomen dat iemand die reeds in 1995 zijn biseksuele geaardheid zou hebben ontdekt, op de hoogte is van de wetgeving in zijn (homofob) land. Tevens kan worden verwacht dat een persoon die zich omwille van zijn geaardheid op internationale bescherming van de autoriteiten van een ander land beroept op de hoogte zou zijn van de wetgeving inzake deze geaardheid in dat land door dienaangaande navraag te doen.

Verzoeker legde blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bovendien incoherente verklaringen af omtrent de homoseksuele relaties die hij zou hebben gehad, daar waar hij aanvankelijk duidelijk stelde dat dit enkel seksuele relaties en geen liefdesrelaties waren om even verder te beweren dat hij verliefd was op M. en dat zij met elkaar waren gehuwd indien dit mogelijk was geweest in Irak. Verzoeker tracht deze incoherentie te vergoelijken door te verwijzen naar het moeilijke onderscheid tussen een liefdes- en een louter seksuele relatie, doch dit kan deze incoherentie niet verklaren. De gestelde vragen en zijn verklaringen ter zake zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar zijn en laten geen ruimte voor nuanceren. Verzoeker gaf aanvankelijk, wanneer werd gevraagd: *“liefdesrelaties of vooral seksuele relaties?”*, immers eenduidig aan: *“Alleen seksueel”*, hetgeen niet kan worden gerijmd met de latere verliefdheid op M. en de verzuchting inzake de onmogelijkheid om te trouwen met deze persoon (administratief dossier, stuk 4, p.8, 11).

Daarenboven zijn verzoekers verklaringen omtrent de handelwijze van M. bij het ontstaan van hun relatie in de Iraakse homofobe context niet aannemelijk. Hij beweerde immers dat M. bij hun eerste gesprek zonder meer zou zijn begonnen over zijn seksuele geaardheid en zou hebben aangegeven dat hij het lekker vond om seks te hebben met mannen. Tevens beweerde hij: *“Het was duidelijk zonder dat hij daarover begon, ik kon het zien van zijn gedrag, van zijn uiterlijk”* (*ibid.*, p.8). Dat M. zich dermate roekeloos zou gedragen is in de Iraakse context niet geloofwaardig. De louter algemene en blote beweringen dat *“de strikte homofobe visie van een deel van de lagere klassen van de bevolking”* niet noodzakelijk dezelfde is als die van hooggeschoolden en dat universitaire gevaarlijke elementen bespreken kan deze vaststellingen niet verklaren, te meer daar verzoeker in dit kader zelf erkende: *“U hebt ook gelijk, het is een islamitisch land en H is verboden. Als iemand daarvan op de hoogte wordt gesteld dan zouden ze ons hebben onthoofd”* (*ibid.*, p.9).

Verzoeker laat verder de pertinente en terechte vaststelling ongemoeid dat zijn verklaringen over de wijze waarop de moeder van M. zou hebben ontdekt dat hij met deze persoon een relatie had niet plausibel zijn en dat ook de opmerking dat M. na de ontdekking van hun relatie steeds bij diens moeder moest blijven en haar zelfs moest vergezellen naar haar werk weinig aannemelijk overkomt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker seks zou hebben gehad met zowel mannen als vrouwen vooraleer hij de ontdekking deed dat hij biseksueel was en wordt wel degelijk terecht vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker de ontdekking van deze geaardheid in een maatschappij als de Iraakse, die hiertegen fel is gekant, niet als meer problematisch zou hebben ervaren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangevoerde vrees voor vervolging ingevolge verzoekers vermeende biseksuele geaardheid.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 13: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert voorts op algemene wijze dat er geen sprake is van een veilige situatie in Irak doch hij laat na de bestreden motivering inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst aan de hand van concrete argumenten of elementen te weerleggen en brengt niet het minste begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie aldaar beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het dossier, waarin uitgebreid en nauwgezet wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat zich aldaar nog aanslagen voordoen, blijkt dat de situatie er niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voornoemde wetsartikel (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS